

РЕШЕНИЕ

№ 25437

гр. София, 24.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 05.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров
Людмила Коева

при участието на секретаря Иванка Александрова и при участието на
прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3980** по описа за **2026** година
докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс
(АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на „Топлофикация София“ ЕАД с ЕИК[ЕИК], представлявано
от П. П. – изпълнителен директор и инж. М. Ц. - председател на Управителен съвет, чрез юрк. И.
срещу Решение № 469 от 10.02.2026 г. на Софийски районен съд, постановено по НАХД №
337/2026 г., Наказателно отделение, 11 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление
(НП) № № 22-2500665 от 17.12.2025 г., издадено от директор на дирекция „Инспекция по труда“ –
С. за извършено нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) и е наложена имуществена
санкция, в размер на 1 500.00 лева.

С касационната жалба се иска отмяна на въззивното решение, изложени са аргументи, че
атакуваното решение е постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните
правила и неправилно приложение на закона – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т.1 и т. 2 от
НПК, във вр. чл.63в от ЗАНН. Твърди се, че АУАН не е издаден в законоустановения срок, налице
е нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН и несъответствие между АУАН и НП. На следващо
място е посочено, че неправилно е наложена санкцията, тъй като е неправилна квалификация на
извършеното нарушение. На последно място се излагат доводи за неправилност на изводите на
СРС за липса на основание за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът „Топлофикация София“ ЕАД редовно уведомен, представлява се

от юрк. Т. с приложено по делото пълномощно. Поддържа касационната жалба и моли да бъде отменено решението на въззивния съд и наказателното постановление, по съображения изложени в жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба - директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], редовно призован се представлява от юрк. К. с приложено по делото пълномощно. Оспорва касационната жалба като неоснователна. Моли съда да остави в сила първоинстанционното решение като правилно, постановено в съответствие с материалния закон. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че съдебното решение е правилно и законосъобразно.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 от АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 от АПК, 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Софийски районен съд е потвърдил Наказателно постановление № 22-2500665 от 17.12.2025 г. издадено от директора на ДИТ-С., с което на основание чл. 415, ал. 1 от КТ на дружеството „Топлофикация София“ ЕАД е била наложена имуществена санкция, в размер на 1 500 лева.

Съдебното решение е постановено въз основа на показанията на свидетеля Е. С. и от приложените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства - АУАН; НП; справка от куриер; заповеди за компетентност и длъжностни характеристики; протоколи за проверка; заповед на изп. директор на санкционираното дружеството и др.

От въззивния съд е установена следната фактическа обстановка: При извършена проверка в периода от 03.02.2025 до 07.03.2025 г. по спазване на трудовото законодателство, обективизирана в протокол от 07.03.2025 г. на дружеството - касатор са били дадени предписания, сред които и Предписание № 8, а именно - в качеството си на работодател да предостави на всички работещи в ТР - С. И. безплатно специално работно облекло и лични предпазни средства, съгласно утвърден от работодателя списък на длъжностите с право на безплатно работно облекло, на специално работно облекло и лични предпазни средства. Срокът на предписанието бил определен до 22.04.2025 г. При извършена последваща проверка в периода 16 - 31.10.2025 г. е било констатирано неизпълнение на даденото предписание.

За да потвърди процесното НП, СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма и съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения процесуален ред. В мотивите си е изложил, че задължителните предписания са регламентирани, като едни от видовете принудителни административни мерки. В АУАН и НП не е посочена нарушена законова разпоредба, но съгласно чл. 415, ал. 1 от КТ същата има смесен характер - съдържа в себе си и изискването за длъжимо поведение, и следващата се санкция - при липса на такова. На следващо място е посочено, че въпреки изтичането на срока за

изпълнение на задължителното предписание, неизпълнението е било констатирано на 31.10.2025 г.- датата на приключване на последващата проверка и правната сигурност е обезпечена, посредством едногодишния срок от извършване на нарушението. По отношение на материалната законосъобразност на акта въззивния съд е приел, че от дружеството не е било изпълнено задължително и влязло в законна сила предписание № 8 на ДИТ-С. като по този начин и дружеството не е изпълнило задължението си към държавата по чл. 415, ал. 1 от КТ. За наложена санкция е коментирал, че по делото няма данни и към момента на съставяне на АУАН, което е половин година, след изтичане на срока предписанието да е било надлежно изпълнено, и санкцията е в необосновано занижен размер, но ревизия в негативна за касатора насока е недопустима. Изложил е и аргументи за неприложимост на нормата на чл. 28 от ЗАНН.

Решението на Софийски районен съд е валидно, допустимо и правилно.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административно наказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка и се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

СРС е изложил подробни съображения, досежно твърдението за наличие на нарушение на чл. 34, ал. 1, б. „в“ от ЗАНН. Съдебният състав следва в допълнение да посочи, че последващата проверка е била извършена в периода 16 - 31.10.2025 г., когато е било констатирано неизпълнение на даденото предписание и същото е обективизирано в протокол за извършена проверка с № ПР2541444 от 31.10.2025 г., а АУАН с № 22-2500665 е издаден на 31.10.2025 г., поради което не е налице, нарушение на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН.

И в АУАН и в НП са посочени по изискуемия от закона начин - описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така че това да е възпрепятствало касаторът да упражни правото си на възражения. Съществува съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Настоящият касационен състав на съда, приема за нарушение на процесуалните правила от категорията на съществени по см. на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, което винаги води до отмяна на акта е само това, което е довело до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство, следва да бъдат приложени. От самото начало на образуваното административно-наказателното производство касаторът е бил съвсем наясно за какво точно нарушение му се търси отговорност и същият по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита.

По отношение на възражението, че в АУАН е констатирано, че дружеството не е изпълнило задължително предписание, а в санкционираният акт посочена нарушена разпоредбата на чл. 415 ал. 1 от КП – който не изпълни ПАМ..., поради което е налице разминаване, касационната инстанция следва да посочи, че съгласно нормата на чл. 404, ал. 1 от КТ контролните органи на

Инспекцията по труда могат по своя инициатива, с цел предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, да прилагат принудителни административни мерки, една от които е даването на задължително предписание на работодателя за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство. При проверка извършена на 07.03.2025 г., контролните органи са дали на дружеството – работодател задължително предписание с № 8: „в качеството си на работодател да предостави на всички работещи в ТР – С. И. безплатно специално работно облекло и лични предпазни средства, съгласно утвърдения от работодателя Списък на длъжностите с право на безплатно работно облекло, специално работно облекло и лични предпазни средства - (Приложение № 2 към Заповед № 3-РД-366/05.12.2024 г.), съгласно чл. 284, ал. 1 от КТ“ – при даден срок за изпълнение на предписанието до 22.04.2025 г. В случай, че работодателят не е бил съгласен с дадените по реда на чл. 404, ал. 1, т. 12 от КТ предписания, пред него е стояла възможността да ги оспори по реда на АПК пред съответния Административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването им, за което по делото няма данни, това да е сторено. Дадените задължителни предписания имат белезите на индивидуален административен акт и подлежат на самостоятелен контрол. След като „Топлофикация София“ ЕАД не е атакувало дадените му предписания и конкретно процесното под № 8, то има задължителен за него характер и подлежи на незабавно изпълнение. А след като предписанията са влезли в сила, те не подлежат на последваща преоценка.

Доколко предписанието е задължително за предприемане на съответното действие, то неизпълнението на това действие в срок, е необходимо и достатъчно условие за ангажиране на административнонаказателната отговорност на работодателя. Към момента на извършване на последващата проверка от 31.10.2025 г. не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за които е бил определен срок за изпълнение. След тази дата нарушението по чл. 415, ал.1 КТ се смята за извършено. Нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, поради което и законосъобразно административно - наказващият орган е ангажирал административно - наказателната му отговорност.

В случая нарушението е извършено от юридическото лице „Топлофикация София“ ЕАД и попада под хипотезата на чл. 83 от ЗАНН. Отговорността по чл. 83 от ЗАНН е обективна, т.е. налице е безвиновна отговорност. В тази връзка не подлежи на изследване и обсъждане въпросът за вината, тъй като юридическото лице не може да формира субективно отношение към деянието. Достатъчно е само да бъде констатирано от съответните контролни органи извършването на административно нарушение (в случая това е безспорно установено), за да бъде реализирана административно-наказателната отговорност на съответното лице, като му бъде наложена предвидената в закона имуществена санкция.

За наложената „имуществена санкция“ в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева, съдебен състав намира, че предвидената от законодателя санкция в разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ е относително определена в границата от 1 500 до 10 000 лева като в конкретния случай административнонаказващият орган е наложил имуществена санкция в предвидения от закона минимален размер, като е законосъобразно индивидуализирана съгласно критериите на чл. 27 от ЗАНН. Така определеният размер на наложената имуществена санкция според настоящия съдебен състав се явява справедливо наказание за извършеното нарушение и ще постигне необходимия

превантивен и предупредителен ефект към спазване на установения правов ред в страната.

Не са налице и основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Съгласно чл. 93, т. 9 от Наказателния кодекс във, вр. с чл. 11 от ЗАНН за прилагане на хипотезата на маловажен случай следва нарушението, с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, да сочи на по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. В случая касаторът в жалбата си сочи, че въпросното предпазно облекло е част от сключен договор с рег. № Д-ОП-179 от 17.11.2025 г., но това обстоятелство не изключва факта, че същият договор е сключен в период много по – дълъг след определеният срок на изпълнение, а следва да бъде и отбелязано, че неизпълнението в срок застрашава обществените отношения свързани със сигурността на здравето на голям брой работници, поради което деянието не и не може да бъде квалифицирано като „маловажен случай“.

Предвид гореизложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалния закон и при правилно приложение на материалния закон. Подадената против него касационна жалба е неоснователна, поради което проверяваният съдебен акт следва да бъде оставен в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. чл. 63д, ал. 1 и ал. 4 от ЗАНН в полза на ответника по касация следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство в касационното производство, чийто размер, съгласно чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН и чл. 27 е от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът определя на 66.47 евро (130 лева). Възнаграждението следва да се присъди в полза на юридическото лице, в чиято структура се намира представляваният от юрисконсулта едноличен административен орган, т. е. в полза на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, която има качеството на юридическо лице съгласно чл. 2, ал. 1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция Главна инспекция по труда.

По изложените съображения, Административен съд София-град, XI касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. чл. 63, ал.1, изр.2 от ЗАНН

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 10.02.2026 г. на Софийски районен съд, постановено по НАХД № 337/2026 г. по описа на съда, Наказателно отделение, 11 състав.

ОСЪЖДА „Топлофикация София“ ЕАД с ЕИК[ЕИК], представлявано от П. П. – изпълнителен директор и инж. М. Ц. - председател на Управителен съвет да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата в размер на 66.47 евро, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

председател:

членове: